

[Ellefsen]

cepteret denne løsning. Vore forhandlere sagde, at dette nu engang var det bedste resultat, som de kunne opnå. Det er selvfølgelig også svært for os andre, der ikke var med i forhandlingerne, at dokumentere, at resultatet kunne være blevet så og så meget bedre. Men når resultatet blev, at vi ingen særlige fiskerirettigheder har som rigsborgere, når resultatet er blevet, at fremmede fiskere, englændere, tyskere, franskmænd m. fl. – ikke danskere og grønlandere i praksis – at disse fremmede fiskere betinger sig ret til at fiske i vore farvande, ikke blot inden for 200 sømil, men helt ind til 12 sømil, for at vi skal have lov til at fortsætte med at fange en stærkt reduceret mængde rejer i grønlandske farvande og en portion sild i danske farvande, når dette blev resultatet, som vore forhandlere sagde var det allerbedste, de kunne opnå, så må jeg vel have lov til at spørge: kunne resultatet i princippet være blevet meget værre, end det blev?

Jeg kan oplyse, at de fleste færøske politikere også inden for de nuværende landsstyrepartier er enige med mig i, at resultatet ikke tilgodeser de ønsker og de krav, som medlemmer fra landsstyret og samtlige færøske politiske partier har lagt frem for den danske regering. Men som sagt, resultatet er accepteret af et politisk flertal på Færøerne, og det turde være unødvendigt at sige, at når et flertal på Færøerne har accepteret en løsning, så accepterer jeg den også.

Hr. Johan Nielsen fortalte, at sambandspartiet hamrede på ham oppe på Færøerne. Jeg vil sige, at det glæder mig, at hr. Johan Nielsen går så varmt ind for rigsfællesskabet, som han siger at han gør. Jeg kan yderligere oplyse, at vi i sambandspartiet ikke hamrer ind på hr. Johan Nielsen. Efter det sidste indlæg vil jeg endda opfordre ham til at komme hjem og stille op til det færøske lagting, så han kan blive indvalgt i den derværende socialdemokratiske lagtingsgruppe. Måske kan hr. Johan Nielsen få de socialdemokrater, der nu bemander det færøske socialdemokrati i lagtinget, på bedre tanker.

Bertel Haarder (V):

Medens jeg sad til møde i arbejdsmarkedsudvalget, har hr. Steen Folke læst op af Ekstra Bladet, som har taget en sætning fra Holbæk Amts Venstreblad. Heraf fremgår det, at

jeg skulle have reduceret vor arbejdsløshed til at være et lille problem, og at jeg skulle have sagt, at mangelen på arbejdspladser udgjorde ca. 90.000. Jeg vil gerne sige, hvad kilden til påstanden om de 90.000 er. Jeg har det fra et nummer af Finanstidende fra den 27. januar 1978, hvor en tidligere og en nuværende økonomisk vismand, henholdsvis John Vibe Petersen og Hans E. Zeuthen, i en artikel, der hedder »Gensyn med PP II«, anslår mangelen på arbejdspladser til ikke at være 90.000, men 85.000, og de anslår den reelle arbejdsløshed i forhold til PP II til at være 90.000.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at der på foranledning af min partifælle hr. Elleman-Jensen blev foretaget en undersøgelse, der afslørede, at omkring 50.000 af arbejdsløsheden bestod i, at lønmodtagere havde en mere eller mindre fast tilknytning til en bestemt virksomhed og derfor ikke stod reelt til rådighed for arbejdsmarkedet. Hvis vi dertil føjer den antagelse, at der foruden dette virksomhedsmisbrug, som man kan kalde det, er en lille smule misbrug også på lønmodtagerside, så kommer vi meget nemt op på, at tallene passer, nemlig mangelen på arbejdspladser på de ca. 90.000, de 50.000 på grund af virksomhedsmisbrug samt et mindre antal tusind på grund af misbrug fra anden side. Sådanne misbrug vil altid opstå under langvarig arbejdsløshed. Jeg kan altså angive kilden til det, og jeg synes virkelig, det i højere grad burde indgå i debatten.

Men når jeg har sagt, at problemet var lille, så har jeg sandelig ikke ment, at det ikke var til stor skade for samfundet og de mennesker, det går ud over, at vi ikke får det løst. Det, jeg sagde i Soderup kirke, eller hvor det var på Vestsjælland, var, at det ville ikke være noget stort problem, det ville ikke være noget stort offer for danskerne at få fremskaffet de manglende 90.000 arbejdspladser. Det ville være et meget lille offer. Det har venstre gentagne gange sagt, dokumenteret med sine helhedsplaner, og vi har på det seneste fået medhold af det økonomiske råds formandskab, som i den seneste rapport uimodsagt af regeringens økonomer siger, at hvis vi var villige til at ofre en real-lønsfremgang på 3 pct. i de kommende år, så kunne vi afskaffe arbejdsløsheden på 5 år og samtidig halvere betalingsbalanceunderskud-